

PONEDELJEK, 21.8., sv. Pij X. , papež 7.30: + Ida ŠANTEJ + Anika VODIŠEK
TOREK, 22.8., sv. Devica Marija Kraljica 19.00: + Vinko, Jože ŽELEZNIK + Avguštin ŽIKOVŠEK + Janez HABE
SREDA, 23.8., sv. Roza iz Lime , devica, redovnica 7.30: + Rozalija in Ludvik BEZGOVŠEK
ČETRTEK, 24.8., sv. Natanael (Jernej) , apostol 19.00: + Franc GUČEK, 3. obl., in njegovi starši + Marija MLAKAR
PETEK, 25.8., sv. Jožef Kalasanc , duh., red. ust. 7.30: Ana HRASTNIK 19.00: + Angela PEVEC, Franc in Marija BUČAR + Agica ZUPANC, 30. dan
SOBOTA, 26.8., sv. Zefirin , papež 19.00: + Dolfi KLINAR, 1. obl. (Valentiničeva ul.) + Franc PINTER, 1. obl.
21. NEDELJA MED LETOM, 27.8. 7.00: živi in + farani 9.00: + Danijela ŠEŠKO, 20. obl., mož Rudi in sin Rudi + Franc, obl., in Amalija KNEZ (Trojno) 10.30: + Karel KOLŠEK, 13. obl., in sin Vojko

Zahvala za čiščenje in krašenje v avgustu vase-ma **Brstnik in Rifengozd**. V septembru čistita in krasita **Kuretno in Strmca**.

Marijino vnebovzetje („veliki šmaren“, „velika maša“) je najstarejši Marijin praznik. V Jeruzalemu so že v 5. stoletju obhajali 15. avgusta spomin dneva, ko je Marija zaspala.

Marija je umrla, kakor umirajo vsi ljudje, a njeno telo ni strohnelo v grobu, ne čaka več vstajenja. Takoj po smrti jo je Jezus obudil in Marija je zaživela novo, lepše življenje po duši in telesu, ki traja vso večnost pri Sinu v nebesih.

19. NEDELJA MED LETOM, 13.8. krstna n. 7.00: živi in + farani 9.00: + Ivan HROVAT, starši MARINKO, starši, Vinko in Štefka ŠRAJ 10:30: + Karel RAZBORŠEK in sin Zlatko 15.00: Strmca : blagoslovitev Razborškove kapelice: + Marjana RAZBORŠEK, starši, ter v zahvalo
PONEDELJEK, 14.8., sv. Maksimilijan Kolbe , duh., muč. 7.30: + Materi Božji v priprošnjo za zdravje (MFH) 20.00: Marija Gradec : + Anika VODIŠEK + Ana HRASTNIK po maši procesija z lučkami
TOREK, 15.8., sv. MARIJINO VNEBOVZETJE 7.00: v priprošnjo za zdravje 9.00: + Vinko KRAŠOVČ 10.30: Marija Gradec : + Karolina BELEJ živi in + farani
SREDA, 16.8., sv. Rok , romar, spokornik 7.30: + Martin, Antonija in Alojz ZAVŠEK + Rok TERŠEK
ČETRTEK, 17.8., sv. Evzebij , papež 19.00: + Jožef KAČUR, zadušnica + Blaž LOKOŠEK
PETEK, 18.8., sv. Helena , cesarica 7.30: + Fanika IMENŠEK 19.00: + Franc, Marija KOVAČIČ, Jožefa IMPERL in sorodniki + Frančiška KRAŠOVEC
SOBOTA, 19.8., sv. Sikst III. , papež 19.00: + Alojz HOLCER, obl., starši Angela in Jakob ULAGA ter brat Vinko ULAGA
20. NEDELJA MED LETOM, 20.8. 7.00: živi in + farani + Antonija, Jernej in Anton RAZBORŠEK (Brstnik) 9.00: + Božo ALIF in sorodniki + Rozalija KLEZIN, obl., mož Franc ter Alojz BEZGOVŠEK 10.30: + Avgust ŠTEINER in mama Marija

MARTINOVA LILIJA

13. avgust 2017, leto 9, št.:28

Slavimo vnebovzetje Marije, deviške Božje Matere, ki je začetek in podoba poveljčane Cerkve, trdno upanje in tolažba potujočemu božjemu ljudstvu.

Nisi hotel, da bi v grobu trohnelo telo Žene, ki je nosila Začetnika življenja in je svetu rodila tvojega učlovečenega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa.

O osebni udeležnosti romanja v Zúgorje in o "čudni" spovedi :

Tokrat sem šel na romanje z dvema sestrama in z neko sorodnico. Bil je sončen sobotni dan, tako da smo se med potjo kar potili, čeprav smo se poslovili od doma že v zgodnjih dopoldanskih urah. Mama nas je dobro založila z vsem potrebnim za romanje in nam polagala na srce, da naj molimo zanjo in za vse domače. Moji sestri sta bili že dobro poučeni o romarskih navadah. Med potjo smo veliko molili in tudi zapeli. Izogibali smo se ceste, ker so stranske poti bile krajše in pa bolj zanimive.

Po dobri uri hodá smo se ustavili pri cerkvi sv. Lenarta, ki je bila naša sosednja župnija. Po zračni črti bi pot bila sorazmerno krajša, pa smo morali najprej v globoko dolino, po kateri se vije med travniki in njivami ozka cesta in potok Lahomnica. Takrat je še delovala ozkotima železnica, po kateri je nekajkrat na dan sopihala lokomotiva, ki je vlekla proti Laškem premog iz Trobnega Dola, nazaj v hrib je pa komaj speljala s praznimi vagoni.

Iz doline se je potem pot vzpenjala navzgor vse do omenjene fame cerkvice. Tu smo pomolili, kakor so predvidevala romarska pravila, in s hriba gledali nazaj na višino, kjer je stala naša domačija. – Cerkev sv. Lenarta smo prav posebno ljubili zaradi lepega zvonjenja, ki nas je prijazno vabilo zjutraj, opoldne in zvečer k molitvi angelovega čiščenja. Ob sobotah in pred prazniki je pritrkavanje oznanjalo delopust, poleti ob štirih, pozimi pa ob treh popoldne, in nekako začetek Gospodovega dne. Kadar je pretila nevihta s točo, se je ubrano brnenje zvonov, kot jok in klic neboljenega otročička, dvigalo proti temnim oblakom in klicalo Božjega usmiljenja. Šele ko je grmenje prenehalo, in oblaki niso več grozili, so zvonovi utihnili, kakor skrbni pes čuvaj, ki je ravno pregnal nevarne tatove in legel k počitku.

Nato mo se spustili v drugo dolino, po kateri se vije potok Gračnica, si ogledali grad ali samostan Jurklošter, in spet pomolili v cerkvi. Vzdlóž Gračnice smo nadaljevali pot, dokler nismo krenili proti kraju Št. Vid pri Planini. V spomin se mi je vtisnil star mlin ob Gračnici, posebno pa lepo in precej veliko umetno jezerce, od koder je voda odtekala na veliko mlinsko kolo. Rad bi se bil malo okopal v bistri in hladni vodi, pa mi tega sestri nista pustili, češ "kaj takega se pa res ne spodobi na romanju". Ne da bi prelomili romarske zapovedi, smo si sezuli prašne čevlje in nogavice in si osvežili trudne noge v hladnem potoku. Nakar sem si navezal čevlje na culo in pot nadaljeval bos, kot pravi srednjeveški romar.

Našo pozornost je pritegnila velika njiva, katere dolžina naj bi bila po

naših korakih nad pol kilometra. Preračunali smo koliko žita je bilo moči na njej pridelati in z združenimi močmi ugotovili, da bi ga nam zadoščalo za dve leti, seveda ob dobri letini. Še večkrat smo se obmili nazaj in občudovali njivo in si želeli, da bi bila naša. Sestra je celo izrazila misel, da bi se kar priženila na tako lepo kmetijo, če bi bila prilika, pa jo je druga sestra pokarala, da take misli niso primere na romanju. V Št. Vidu smo zmolili v cerkvi angelovo čiščenje, si ogledali zanimivosti in se odpravljali naprej. Iz bližnjega šolskega poslopja je prihitela deklica, ki se je pred letom sem preselila iz Laškega, me vprašala kaj iščem v teh krajih in dejala, da bi me učitelj rad videl. Sam niti nisem vedel, da je omenjeni učitelj bil prestavljen iz Laškega v te samotne in hribovske kraje. Mene sicer ni učil, pač pa mojega brata in smo ga radi imeli, ker je znal tako čudovito lepo peti.

Kot staremu znancu mi je stisnil roko, se pošalil z mojimi čevlji na rami in povpraševal, kako je kaj v naši šoli. Predensem se poslovil, je izrazil željo priti kmalu nazaj v Laško, in še zaupal, da smo šolarji v Laškem bili boljši, kot pa tu. Zadnje besede so me presenetile, saj si nikakor nisem mogel predstavljati še kje na svetu hujših paglavcev, kot smo bili mi. In res, čez nekaj mesecev je bil učitelj zopet med nami, pa ne verjamem, da bi bil zanj molil pri Mariji.

Pot je vodila skozi gozd na griček, od koder je bilo mogoče opaziti zgomiji del zvonika s križem naše romarske cerkve. Po romarskih pravilih smo vsi štirje poklekneli, in obmjeni proti svetišču, zmolili desetko rožnega venca in še nekaj očenašev za vse tiste, ki so se nam priporočili v molitev. Isto molitev smo ponovili še dvakrat, zadnjič že precej blizu cerkve.

Romarjev je bilo zelo veliko, tako da smo se s težavo preinili do Marijinega oltarja. Pred spovednicami so cele vrste romarjev čakale na spoved, in tudi mi štirje smo se postavili v vrsto in čakali. Mene pa je kmalu minilo potrpljenje, pa sem si prej dobro ogledal prostor, se zmuznil sem se iz cerkve in sedel na travo. Spoved pa sem preložil na večer. Seznanil sem se s fantom svojih let in skupaj sva raziskovala kraj, celo do zvonov sva zlezla, in od tam opazovala romarje okrog cerkve.

Vmil sem se v cerkev, ko je bilo že temno. Prižgane sveče na oltarju so dale toliko luči, da je bilo mogoče ločiti ljudi le v tem delu cerkve, dočim je ob straneh in blizu vrat ostalo temno. Sestri sem našel blizu glavnega oltarja. Peli sta z drugimi romarji, kadar pač niso peli Hrvatje, ki so tudi prišli sem preko Sotle. Tako sem prvič v življenju slišal hrvaško petje in molitev. Zdelo se mi je tako čudno, skoraj tako kakor tistemu, ki so ga vprašali, ko se je vmil iz Pariza, kaj mu je napravilo tam največji vtis, pa je dejal: "Pač to, da tam še stare babe

znajo francosk".

Sestri sta vedeli, da sem popoldne pred spovednico izgubil potrpljenje, zato sta me silili zdaj k spovedi.

Ob steni sem našel spovednico, katere vratca in zagrinjalo nad njimi sta bila zaprta, kar naj bi pomenilo, da je notri spovednik. Vesel sem bil, ker sem takoj prišel na vrsto. Pokleknil sem na pručico, pozdravil "Hvaljen Jezus" in ker sem slišal iz spovednice nekako šepetanje, sem korajžno povedal vse grehe, tudi tega, da sem se ves popoldan klatil po zvoniku, namesto da bi molil pri Mariji. Čakal sem na opomine spovednika in na pokoro, pa iz spovednice je bilo slišati le tisto čudno šepetanje, skoraj podobno vzdihovanju. Kar pot me je oblij, ob misli, da pobožni spovednik vzdihuje nad mojimi grehi. Malo sem še čakal, in ker ni bilo pravega glasu, sem vstal, nalahno dvignil modro zagrinjalo nad vratci spovednice, napel oči in takoj zelo vznemirjen zbežal k sestrama. Na spovednikovem mestu je namreč smrčal utrujen romar s svojo culo ob strani, in ko sem dvignil zagrinjalo se je prebudil in se prestrašil mene, še bolj kot jaz njega. Verjetno je mislil v prvem hipu, da se je vmil spovednik in ga zalotil na tem mestu.

Tako sem ostal brez spovedi in verjetno tudi brez sv. obhajila. Pokore je pa bilo veliko, saj smo vso noč molili in prepevali v cerkvi. Nekaj ur sem zaspal na trdem kamnu, le suknjič sem položil pod glavo. Po prvi sv. maši smo se vmili in prišli domov zgodaj popoldne. Legel sem v senco pod orehom in takoj zaspal. Zdi se mi, da sem sanjal o čudni spovedi.

O romarski cerkvi sv. Marije na Svetini nad Laškim in o romanju:

Prijubljena romarska cerkev je bila tudi sv. Marija na Svetini nad Laškim. Cerkev je zelo stara in legenda pravi, da so jo Turki nekoč nameravali izropati, pa jo je pokrila gosta megla, da je ni bilo mogoče odkriti. Po isti legendi naj bi se cerkvenih zidov ne oprijel noben omet, prav zaradi omenjene čudovite megle. Res je, da je cerkveno zidovje bilo zelo temno in slabo ometano. Prav na račun cerkve smo se večkrat doma pošalili, češ da je omet v naši izbi bil podoben onemu cerkve v Svetini, čeprav se tnaši izbi ni bilo treba skrivati pred Turki.

Rojstni dom mame je bil nekako na polovici pota od nas do Svetine. Morda smo tako radi poromali v ta kraj, ker smo se vsakokrat ustavili pri dragemu stricu "Na Zavij". Prijaznost vse družine in preprosta pa odkrita gostoljubnost sta nam deli tako dobro, kar težko se je bilo od njih posloviti.

Svetina nam je bila draga, ker je tu hodila v osnovno šolo mama.